

24. May. 1842

FACTS

Date:

24. May. 1842

Page number:

Dagbog A, side 29

TRANSCRIPTION

24 May.

Vidunderlig deilig er Naturen dog paa denne Aarstid. Hvergang jeg gaaer til og fra min Moders¹ Bolig maa jeg standse ved Kastelsporten og see op i et løvrigt Træ der staaer; det er saa tæt og fyldigt, Bladene saa saftige og vægtige at de hænge nedad. Græsbunden mylrer af Blomster og her midt i Byen kan man dog høre Drosselens Slag, hvad jeg aldrig havde troet. Endnu er de to yndige Asketræer, som staaer et paa hver Side af Kastelsbroen, endnu ikke udsprungne. De to Træer holder jeg uendelig meget af, deres Grene og Qviste bøie sig saa yndigt ned mod Vandet, som de vilde drikke deraf. Jeg havde ikke troet, man kunde være saa glad ved Naturens Opvaagnen her midt i Byen. – Vil mit store Maleri² lykkes vil jeg dog faae en herlig Sommer her, hvor min Moder boer. –

¹ Cathrine (Trine) Lundbye, f. Bonnevie (1792-1863).

² En dansk kyst, Statens Museum for Kunst, KMS412 (Karl Madsen: Johan Thomas Lundbye 1818-1848, København 1949, nr. 134).

Senere. Daes har Maleren nok af, naar hans Venner og de hans Mening har agter, glæder sig ved hans Arbejder - og Lenge har han nok af, naar han har tilbringe Opholdet.

27. Maj.

Vidunderlig daltig er Naturen dog frae dems Aarstid. Selvaeng ang jeg gaar til og frae min Maders Bolig maer jeg stender ved Kæstesporet og ser op i et Løvrigt Træ der staaer; det er saa tæt og fyldigt, Bladene saa saftige og vægter at de hang nede. Overhønden mygerer af Blomster og her midt i Bjergken man dog hør Drabselens Hæg, hvad jeg aldrig haad troet. Endnu er der to yndige Aske træer, som staa et paa hver Side af Kæstelsbroen, endnu ikke udsprungne. De to Træer holder jeg uendelig meget af, deres Græs og Griste bier sig saa spidigt med mod Naudet, som de vilde drinke dem af. Jeg haader ikke træet, men kunde være saa glad ved Naturens Opvaegner her midt i Bjergken. Vil mit store Maleri lykkes vil jeg dog faae en herlig Sammenhæng, hvor min Mader bær.

28. Maj.

Jeg gik ved Salnitgang ind ad Kællbrandmuseen; i Haven til Naligheds dal sang en Nattingal. saa yndigt. Jeg satte mig paa det lave, skærvede den lille Bænk og lyttede til disse rone, fyldige Toner, og da jeg reiste mig for at gaae maatte jeg flere Gange vende tilbage, jeg kunde ikke los rive mig derfra. Der er noget daltigt i den Kællighed til Fugle, Sang og Fuglequiden, det er et af de faa fællede Berøringssumter for de mest forskyllige Mennesker. Med hvilken Glæde hører vi ikke Efterretningerne om Larkens første Lange over den friske Jord, hvor glæde er vi ikke, naar vi hører Gjægen hælde første Gang eller den første Stork kommer frae Lyden og Skælen. Hvor daltig er ikke den dens Tro til disse Storken, som en Jule Fugl, der bringer Lykke under det Tag, hvorpaa den bygger sin Red. Jeg holder meget af Fugle, jeg holder meget af alle Dyr. - Seng har jeg faaet mit store Læn ved afsprent og skiltet skroet i min Stue, laeng har jeg siddet og betragtet den store levende Slæde og malt Skjæbne i Tænderne, det blev daltigt, saa daltigt, at Beskænerne maatte stude Læser, saa for fængselsgheds spænde aflægger mig endnu hastansig sine Visiter.